

Prispeval Simon Orgulan  
Nedelja, 31 Januar 2010 13:00

---



## Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

*Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.*

### Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

#### 6. del

##### KILOMETRINA

1.del - [TUKAJ](#)

2.del - [TUKAJ](#)

3.del - [TUKAJ](#)

4.del - [TUKAJ](#) 5.del - [TUKAJ](#)

Prevalil se je na levi bok, iz ust pljunil nesnago, nato pa se otresel rjavkastih kosmičev, ki so mu polzeli po obrazu. Potipal je, če ima še cele kosti. V gležnju mu je odjenjala peklenska bolečina, zato se je skremženih ust prijel zanj. Pomislil je, kaj bi se zgodilo, če bi ga pesjani dohiteli. A bi to res pomenilo konec svobode, čeprav je nikoli ni zares imel? Z gotovostjo lahko trdimo, da bi se mu slabo pisalo. Zato je pogoltnil vso bolečino, se pobral in tekel dalje. Z vsakim korakom, ki ga je naredil, ga je rezalo. 41, 42... štel jih je kot ovčice za lahko noč, da bi lažje prebrodil trgajoč maraton. Slišali smo že legende o tekaču, ki si je kljub resnejši poškodbi noge pritekel zlato medaljo... a v tem primeru se niti vedelo ni, zakaj se dirka. Le to je bilo znano, da se odstopiti ne sme. Zato je, junak v svojem svetu trnja, svojo olimpijado tekel z gorečim zanosom. 145... 149... 151. Na dnu klanca se je zmučen razgledal po pokrajini in poskušal za sekundo razmisliti.

Prispeval Simon Orgulan

Nedelja, 31 Januar 2010 13:00

---

Slika je bila meglena, preko travnikov se je razlegal mrak. A prešinilo ga je. Njegova najboljša obramba je v tem primeru lahko bila le gozd, ki je obkrožal kmetijo. Urno se je pognal v smer, za katero je lahko le upal, da se bo izkazala za pravo. Hladni veter je skladno dopolnjevalo pasje tuljenje, ki je odmevalo v njegovih premraženih ušesih. V tem momentu so možje postave začeli preiskovati leseno barako na vrhu hriba. Tekel je naprej. 277, 278... saj sploh vedel ni več koliko, a več kot 300 korakov je sumil, da ne bo prenesel. Na njegovo srečo se je drevje okrog njega začelo gostiti. Prodiral je vse globlje in globlje, dokler se teren ni postopoma spremenil v gosto poraščenega. Poti so bile vedno težje prehodne, drevesa pa tako bujna, da so prestrezala prav vsak snop svetlobe, ki je slučajno bil v njih uperjen. Svetilke jim torej ne pomagajo prav nič, vsaj od daleč ne. Čedalje bolj se je počutil varnega. Blatne stopinje, ki jih je puščal za sabo, so se tukaj nehale, saj so drevesa prevzela funkcijo strehe. Kljub temu se je trudil, da bi – kolikor se je le dalo – hodil po listju. Vse prehojene poti so se na tej točki nehale, zato je nadaljeval kar preko kopriv in ostale rasti. Kljub dolgim hlačam je bil pripravljen na nadaljnjo bolečino, za katero je pričakoval, da bo še precejšnja. Izgubil je smisel za cifre, žal pa ne tudi čuta. Ob širokem deblu se je krčevito sesedel na tla. Dihal je hitro in globoko, da bi si s kisikom zbistril um. Minila je minuta... dve. Še je počival. Pojma ni imel, kaj bi lahko še naredil. Beg v globine gozda skoraj ni imel več smisla, ker njegova noga napora ne bi prenesla.

Spomnil se je pravljic, ki mu jih je brala zdaj že pokojna babica, s katero se je presenetljivo dobro razumel. Gozd je pogosto bil uporabljan kot magično prizorišče, kjer živali tvorijo svoje kraljestvo in med sabo komunicirajo. Interakcija se ne konča zgolj pri tem, temveč v odnosih, ki posameznike notranje bogatijo z moralnimi spoznanji, smisel življenja pa postane sodelovanje, na podlagi katerega celotna skupnost gradi na boljših rešitvah za vse udeležene. Definicija smisla, ki se jo znotraj čarobne družine piše na novo, pa žal ostaja le v pravljicah. S kratkim mentalnim pobegom na lepše si je tako malce umiril bitje srca, po pogledu na temačno stran tega opevanega pravljničnega okolja pa videl, kako hladno je lahko. Kje so zdaj zajčki in veverice, ki bi mu pokazali pot? Medved, ki bi ga odnesel v svoj brlog in oskrbel? Volkovi, ki bi ga vzeli medse in predstavili njihovo življenjsko pot? Med njimi bi se počutil prekrasno. Adrenalin je ob sanjarjenju počasi pojenjal, glava pa je začela postajati težka. Iz žepa je vzel majhen zložljiv dežnik, ki ga je kupil, ga položil na tla in se z glavo naslonil nanj. Z upanjem na najboljšo je nadaljeval prej-prekinjen spanec.

Zbudili so ga sončni žarki, ki so v goščavo svojo pot utrli v drobnih vzorčkih, ki so bili razpršeni po tleh. Začasna ohromitev je bila za bolečino več kot dobrodošla, vendar jo je uspela samo za odtенок ublažiti. A on ni bil v poziciji, da bi izbiral... vesel je bil vsega dobrega, kar je lahko dobil. Prijetno ozračje je bilo polno svežine, ki ga je kar hitro navdihnila z novo energijo. Zadihal je naravo. Po tleh je pogledal, kaj bi se dalo najti uporabnega. Ne samo, da je bil žejen in lačen... potreboval je opornico, drugače se sploh ne bi mogel premikati. Na kolenih se je odplazil do malce manjšega drevesa, ki mu je odlomil najdebelejšo vejo. Z nje je odstranil vse, kar ga je motilo, končni rezultat pa je bila oporna palica, s pomočjo katere se je končno lahko pobral. Prvi korak je tako bil storjen, potreboval je samo še vodo... brez hrane bi lahko ostal še malo dlje časa. Zdaj bi krvavo rabil preživetvene metode v naravi, a o takih zadevah ni imel pojma. Zato se je zanesel na edino stvar, ki mu je sploh še ostala: občutek. Navidez naključno je svojo pot nadaljeval, olajšan, da ga še niso ulovili. Komu pa diši pohajkovanje po goščavi sredi noči? Kljub temu se je zavedal, da ima gozd vendarle končen obseg, oni pa zdaj vedo, da je nekje v okolici obcestne vasice. Ni dvakrat za reči, da bodo postopoma preizkali prav vso

Prispeval Simon Orgulan  
Nedelja, 31 Januar 2010 13:00

---

območje in ga odkrili. Ni še bil na varnem... pa še daniti se je začelo. Zaradi poškodbe na nogi je premikanje bilo oteženo. Nadaljeval je počasi, a vendar vztrajno. Po takole prešepanem kilometru še vedno ni bilo na vidiku karkoli uporabnega. Nobenega potočka, nobenih užitnih plodov... skratka ničesar. Poraščena pot se je pod njegovimi nogami vlekla kot jara kača. Prepričan je bil, da če bi tako blaten in smrdljiv srečal kakšnega gobarja, da bi le-ta od strahu pobegnil. Z zbijanjem šal na lastni račun si je krajšal čas, medtem pa se razgledoval okrog. Res bi potreboval to preklemano vodo. Po treh napornih urah hoje pa je (z njegove perspektive) gibajoča okolica doživela drastično spremembo. Drevesa so se začela redčiti, postajalo je vedno bolj svetlo. Že po nekaj minutah je stopil na jaso. Gozda je bilo konec. Oči se mu še niso dobro privadile na močno sončno svetlobo, ki je krasila nebo. Ustavil se je in si z roko ustvaril horizontalno prepreko, ki jo je postavil na čelo. Zdaj je mnogo bolje videl, saj mu sonce ni svetilo direktno v oči. In videl je upanje...

V daljavi se je vila cesta, ob njej pa... črpalka! Kot kaže je izlet brez hrane in pijače prišel h koncu.

(se nadaljuje)

***Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).***